

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Disquisitionvm Magicarvm Libri Sex

Delrío, Martín Antonio

Mogvntiae, 1624

Sectio III. De reuelationibus mulierum non sanctarum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-62472](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-62472)

*Cui ingerat illecebras gula, cui adbibeat in-
civimenta luxuria, cui infundat virus in-
uidia, cui exhibeat escam cupiditatis: nouit
quem fallat gaudio, quem errore contur-
bet, quem errorem seducat, & causas qua-
rit nocendi, vbi quemque studiosus viderit
occupari. Idem confirmat, in vita Moy-
sis, Gregorius Nissenus. Præ cæteris
apti sunt deludi: qui natura sunt tena-
ces sententiæ suæ, seque solos putant
sapere, reliquos despuunt vt fungos:
talis ille, qui se in puteum præcipi-
tauit, apud Cassianum: talis postea
Franc. Ioannes de Rupeccilla, ante
trecentes annos, talis nostro tempo-
re Franciscus de Cruce in Peruuia, de
quo postea.*

E

*3. Consideranda corporis constitutio.
Nam si valerudo parum firma, si præ-
ferat redundantiam bilis atræ, si ha-
bitus corporis inedia, vel insomnia
plus æquo deformatus, si sit cerebro
læso, vel nimis apprehensiuus, aut ima-
ginationis turbidæ & æquo vehemē-
tioris: quia tales, vt dici solet, etiam
vigilantes putant se videre, audire, gu-
stare, quæ nec gustu, nec auditu, nec
oculis percipiunt. talibus dæmon fa-
cile imponit, quia falsarum rerum i-
maginibus obuersantibus tenaciter
adhærent, & assentiuntur. Hoc solet
epilepticus contingere, vt vj morbi-
fera agitati vaticinentur. Quare an-
nis superioribus non satis cauti fuere:
qui sic affecti vnius ariolationes tan-
ti faciebant. Admiratione dignam
epilepticæ scæminæ historiam narra-
bo ex Gersone, lib. 5, sect 16, in fine.*

*5. Addit Gerson, referre, qualis sit &
sua persona, qualiter erudita, quibus af-
sueta, cum quibus conuersata, quibus dele-
ctata: pauper sit: an dives: in diuitibus ri-
mendam superbiam & ambitionem, in
pauperibus vera fictionem.] Sed hæc ob-*

A seruatio est petita à valde remotis &
incertis. Melior est sequens.

*6. Nec ætatis, nec sexus differentia ne-
gligenda est. Nam si casca sit & caduca
ætas, delirij periculum est, si puerilis,
leuitatis & morbi imaginosi, quia hu-
midiore, quæ par est, sunt pue: i cere-
bro, & pleni vaporis, qui paruo nego-
tio commouentur. Quare & per eos,
vt aptiores suis conatibus, dæmones
olim amabant oracula fundere: sed
& hodie fictitant, in crystalloman-
tia, & in hydromantia. De scæmineo
sexu, constant hunc esse suspectiorem:
sed de eo separatim agetur, sequenti
sectione.*

*7. Considerare oportet, vtrum sit
in spiritali exercitatione persona vetera-
na, an vero nouitia tantum: an alias eam
diabolus sic decipere conatus fuerit,
aut deceperit: an quæ illi alias reuela-
ta, vera fuerint: item quæ vera, quæ
falsa fuerint. Si tyro, valde verenda
fraus, qui: (vt inquit Gerson) nouicius
sexuor cito fallitur, si caruerit regente, præ-
sertim in adolescentibus & scæminis, qua-
rum est ardor nimis auidus, varius, effre-
nus, ideoque suspectus.] Hoc indicio
Francisc. Picus h primo detexit falsi-
tatem cuiusdam reuelationis visio-
nisque, post & alia indicia accesserunt,
vt quod vana quædam bonis
mixta, Diabolus in forma Christi Do-
mini, cæpit suadere.*

SECTIO III.

*De reuelationibus mulierum non
sanctarum.*

*Sexus ratio est habenda, vt dixi, quia,
si cætera sint paria, plus fidei viro-
rum reuelationes merentur. Quia
sexus iste imbecillior, naturales vel*

dæmo-

Notat hoc
Ioan. Ni-
der. in 1.
præcepto.
11. quæst.
de hincant

h libr. 5. de
pagan. ca. 1.

G

dæmoniacas suggestiones, plurimum habet pro diuinis: multa quoque sibi somnia fingit, quæ vera credit, iuxta illud paræmicum, *Anus qua vult somniat*: abundat passionibus admodum acerbis & vehemētibus, quare quod à passione natum, id à veritate profectum putat. sunt etiam fœminæ naturæ humidioris & viscosioris: humidū vero facile commouetur, & varias figuras recipit, ægrius autem ac ferius à motu cessat. Ideo mulieres citius imaginantur, sed viri minus pertinaciter imaginationes fouent: cumque illæ minus ratione polleant, minus etiam prudentiæ habeant, procliuius est dæmoni eas similitudine falsa & apparente, decipere. Ideo inuenias in sacris litteris paucas Dei prophetides Marias duas, Annales duas, Deborah, Oldam, & vnam atque alteram alias, prophetas vero plurimos. Contra apud infideles Idolorum prophetas paucissimos, mulieres innumeras, vt prudenter notat Horozus libr. 1. de vera & falsa Prophetia cap. 23. In earum moribus præcipue consideranda. præter lasciuiam, luxum, auaritiam: (quæ ex Apollonio notauit) vt quæ vagæ sint, garrulæ, criminatrices, laudis cupidæ, aut crebrosæ: quæque se in docendi, prædicandive in Ecclesiis aut Sacramentorum administratione (absque legitima majorum licentia) contra doctrinam Apostoli ingerant. Nam quæ sunt huiusmodi, nõ se ipsas dumtaxat fallunt, sed & viros eruditos tandem, si nimis illis creduli, in præceptis trahere consueuerunt. Testis est, sui temporis doctissimus Tertulianus, qui dum visionibus muliercularum (vt ille de animæ quantitate ac colore) confidit, immemor eorum quæ doctissime & verissime contra

A has ipsas scripserat, in absurdissimos errores delapsus fuit. Sed ætas nostra præbuit in Peruuia illustri adhuc exemplum, quod P. Iosephi à Costa verbis adscribam b.

b de nouis
simis tempo
rib. lib. 2. c.
21.

Fuit in hoc Peruenfi regno vir magni pro illo tempore æstimatus, doctus Theologus, ac Theologia professor, idemque Catholicus ac pius diu habitus, ac pene tunc huius orbis miraculum. Is familiaritate muliercula cuiuspiam, qua se edoceri ab angelo magna quadam mysteria iactabat, quæque extra se interdum rapiebatur, aut rapisimulabat, velut altera olim Philomene aut Maximilla Montani, ita deuinctus est, vt illam de summis Theologia questionibus sæpe consuleret: in omnibus pro oraculo haberet, magnus reuelationibus plenam & Deo valde charã prædicaret, satis alioqui sordidã, & perexiguo sensu præditam, nisi ad instruenda mendacia. Igitur, siue à Diabolo corripere- tur (quod facilius est credere) cum eiusmodi ecstasim pateretur siue callide ea fabula simularer (quod nonnulli viri prudentes existimarunt) ille Theologus: quod à muliercula magna & mira de se audiret, ac multo grandiora futura conciperet, libenter ei se discipulum addixit, cuius patrem spiritualem agebat. Quid multa? eo abductus est homo, vt miracula facere tentaret, & fieri sibi persuaderet: cum miraculi vestigium, ne tenue quidem exstaret. Ob hæc, & quod propositiones aliquot ab illa prophetissa accepisset, à sensu Catholica Ecclesiæ alienas, à sanctissime inquisitionis iudicibus, toto hoc regno stupente, comprehensus est. Ibi per quinquennium fere auditus, toleratus, examinatus, ac tandem patefactus est homo omnium superbissimus, ac insanissimus.

Cum enim Angelum sibi diuinitus datum, à quo omnia quæ velle disceret, ac

a de anima
c. 5.

deinde summa Dei ipsius familiaritate & immediato colloquio sepotitum, pertinacissime differeret, in eas nugae delatus est, quas, nisi ab homine prorsus mentis emota dici, nullo modo sibi quisquam persuadeat. Erat vero ille tam integro sensu, quod ad cerebrum attinet, ut mihi integrior non sit. Itaque & serio affirmabat, se & Regem futurum & Pontificem summum sede Apostolica ad haec regna translata, concessam quoque sibi sanctitatem super omnes Angelos, & choros caelestes, atque Apostolos omnes, quin etiam oblatam sibi à Deo vnionem hypostaticam, sed ab ipso non esse admissam. Datum quoque se redemptorem orbis, quoad efficaciam, ut ipse loquebatur, quod Christus solum quoad sufficientiam fuisset. Omnem statum Ecclesiasticum abrogandum: leges vero alias se editurum faciles & apertas, secundum quas celibatus clericorum tolleretur, multitudo vxorum concederetur, confessioni, necessitas excluderetur. Hac atque alia tanta contentione affirmabat, ut nos teneret attonitos, quod homo talia sentiens non insaniret. Denique diu euolutis gestis illius, & plusquam centum & decem propositionibus haeticis, aut à sana doctrina Ecclesia alienis condemnatis, iussi sumus, ut haberet de more sacrum illud tribunal cum homine disputare, si forte ad mentem & fidem hominem reuocare possemus. Conuenimus autem cum ipsis Iudicibus & Episcopo Quirensi, tres alij. Eo introductus homo ea libertate & facundia perditissimam suam causam defendit, ut ego in hodiernum diem etiam stupeam, eo adigi posse mentis humana superbiam. Professus est doctrinam suam non posse monstrari, nisi diuina scriptura, & miraculis: quod esset superior omni humanaratione. Scriptura autem testimonijs

A longe se apertius atque efficacius probasse: quam probauerit Paulus Iesum Christum fuisse verum Mesiam. Miracula autem se perpetrasse plurima, eaque tanta, ut Christi resurrectio non fuerit maius. Nam & se verissime esse mortuum, & resurrexisset, atque id euentissime (aiebat ille) esse ostensum. Scripturas vero proferebat memoriter (cum nullum librum haberet, atque ipso etiam Breuiario spoliatus esset) ex Prophetis, ex Apocalypsi, ex Psalmis, ex alijs locis, tot & tam longas: ut vix memoria esset admirationi. Eas vero ita ad sua commenta adaptabat, ita allegorizabat: ut quiuisset vel rideret, vel fleret. Postremo si miraculis rem agere nobis placeret, se libenter ea statim exhibiturum. Hac ita dicebat homo, ut vel nos insanos putare videretur, vel ipse insanire. Nam & per reuelationem sibi innotuisse iactabat, Serenissimum Ioannem Austria bello nauali à Turca esse superatum & regnum Hispania à Philippo inuictissimo iam pene amissum: & concilium Roma habitum, ut de Gregorio deponendo, & alio subrogando ageretur. Quae ideo nobis significaret, ut quoniam erant nobis certis nuncijs nota, sciremus ei, non nisi diuinitus innotuisse. Et cum essent omnia adeo falsa, ut amplius esse non possent, ab illo tamen asseredantur, ut notissima nobis. Denique cum nihil profecissemus per duos dies differendo, & ad publicum spectaculum esset cum ceteris, ut in Hispania fieri solet, delatus, intuebatur semper in caelum, ignem in inquisitores, & omnes grassarum celsitas expectans, ut illi erat pollicitus Diabolus, atqui ignis quidem nos nullus ex alto corripuit, illum vere, & Regem & Pontificem, & Redemptorem, & legulatorem: ex imo flamma rapuit atque redegit in cineres.] Haecenus P. Iosephus

En fructus incautæ conuersationis cum mulierculis, prætextu confessionum, & nimia facilitatis in credēdis, primo quæ ad laudem propriam, mox etiam quæ ad ceteros & publicum Ecclesiæ statum, deniq; ad fidei mysteria motumq; doctrinam ex superbia occulta sui; amore nata credulitas, ex hac hæresis, & vanissima quædam diuinitatis affectatio, cum incredibili mentis cæcitate. Sic gitur vilissima famella virum eruditione & sapientia clarum decepit. Sic & Magdalena de la Cruz Cordubæ multis imposituit, & in Belgio non multi elapsi sunt anni, cum, in vna vrbiū Hannoniæ; religiosa quædam credita energumena, & adducta ad superiorē eiusdem ordinis: vt exorcisaretur, dum res in longum abit, & illa vocibus diuersis successiue loqui incipit: quarū vna tenuior se Deum Christumque Dñm nostrum fingebat, alia dæmonē crassior imitabatur: hac multa palam impia effutiebat: illa, quædam ad pietatem (vt videbantur) pertinentia. ita creditum, à quibus minime decuit, in illa modo Iesum, modo diabolum loqui. sic periculi plena & fallaciæ res eo progressa, vt muliercula solemnī ritu, quati per eam Christo loquente, hostiam incruentam, prolatis verbis canonis cōsecrare auderet. & (proh doctor pij, sed vel indocti, vel incauti, cōsecratas (exsecratas potius dicere deberem) ab hac Sacerdotissa, sed nō secundum ordinem Melchisedech) azimas panis eulogias acciperent, & tanquam verum Domini corpus allatis & prælatis cereis, in altari collocarent, & venerentur. Duo tamē hic erant imposturæ indicia: tum quod erat energumena, tum q̄ auderet Sacerdotale & virile officium vsurpare.

c de qua P.
Ribadeney
ral 5. Par.
nostrū signa
m. c. 10. &
Horozens
d. l. c. 24.

A Sed Domine libera nos à similibus: homines sum⁹, decipi possumus. Propter huiusmodi similiaque pericula Gerson addit: *Hoc præcipue considerandum, qualiter cum suis confessoribus & instructoribus tales muliercula conuersentur. Si colloctionibus intendunt continuis, sub obtentu nunc crebra confessionis, nunc longæ narrationis visionum suarum, nunc alterius cuiuslibet confabulationis: expertis (inquit) credite, nominatim Augustino & Domino Bonauentura, vix est altera pestis vel efficacior ad nocendum, vel insaniabilior.* quæ monitio aureis digna litteris est. quot enim hic lapsus stellarum de cælo: quot qui spiritu cœperant, carne consumantur? P. Leloyherus addit a regulam aliam, plus tribuendum reuelationib. virginum, quam viduarum; & viduarum, quam coniugarum. fateor hoc verum, ceteris paribus: quia virgo purior, & Deus puritatis amans, ideo & plures legimus virginum reuelationes? & virgo cogitat, quomodo placeat Deo, coniugata cor distractius adhuc quā cor viduæ; si paris non sint sanctimonia: plus credendum coniugatae sanctæ, quam viduæ lasciuienti: plus viduis, quæ verè viduæ sunt; quam virginibus anxie coniugium optantibus, vagis aut parum recollectis.

B

C

D

E

a libr. 4. de
spe. c. pen.

SECTIO IV.

De prophetijs seu reuelationibus virginum, seu mulierum, qua canonizata & nota sanctitatis.

F Vere multæ huiusmodi, quarum extant reuelationes, vt S. Angliæ filiæ Regis Bohemiæ, virginis ordinis Carmelitarum, quæ scripsit librum reuelationum ante annos 400. P. Brigittæ Sueticæ Virginis, cuius ex-